

na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/1994 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/1994 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume po 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] trovy konania v sume 2 578,80 € (slovom dvetisícpäťstosedemdesiatosem eur a osemdesiat centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Ľubice Višňovskej, Štúrova 20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 383/2018-9 zo 16. októbra 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

za neakceptovateľnú, a preto vyhodnotil ich sťažnosť ako dôvodnú s tým, že vec pravidelne sleduje a vyhodnocuje efektívnosť a plynulosť vykonaných úkonov okresného súdu.

3. Na tomto základe sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zároveň sťažovatelia požadujú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie každému vo výške po 3 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

4. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprV 714/2018 zo 6. decembra 2018, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 12. decembra 2018. Predseda okresného súdu v ňom vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a predložil chronológiu dosiaľ vykonaných úkonov okresného súdu. K samotnej ústavnej sťažnosti uviedol: *„Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, tak predmetné konanie je po právnej aj faktickej stránke značne zložitú. Vyžiadalo si rozhodovanie o zmene žalobného návrhu, o pristúpení ďalších účastníkov do konania, vo veci bolo potrebné viackrát nariadiť znalecké dokazovanie. Na okresnom súde sa vedie viac sporov s totožným predmetom konania, preto z dôvodu hospodárnosti konania boli tieto spory za účelom nariadenia znaleckého dokazovania spájané na spoločné konanie a následne vylučované na samostatné konania. Správanie účastníkov konania neovplyvnilo podstatným spôsobom dĺžku doterajšieho konania. Samotný postup súdu v konaní po 23 rokoch trvania sporu ťažko hodnotiť a zdôvodňovať. Táto dĺžka konania je z hľadiska ústavnoprávneho neakceptovateľná.“*

5. Už označené vyjadrenie okresného súdu zaslal ústavný súd 12. decembra 2018 právnej zástupkyňi sťažovateľov s možnosťou zaujatia stanoviska v lehote 7 dní od doručenia prípisu. Právna zástupkyňa sťažovateľov túto možnosť nevyužila.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa

s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Z obsahu súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 15 C 258/1994 ústavný súd zistil rovnaké skutočnosti, čo sa týka predloženej chronológie, aké uviedol okresný súd (po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. I.ÚS 418/08 z 9. decembra 2009, t. j. po 27. januári 2010), preto ich považoval za preukázané. Na tomto mieste preto ústavný súd uvádza iba úkony, ktoré považoval za podstatné pre účely konania a rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľov:

- 2. júna 2011 Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2 Co 12/2009-346 rozsudok okresného súdu z 11. augusta 2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (vec sa nachádzala na krajskom súde 2 roky a 5 mesiacov, pozn.),

- 4. decembra 2012 okresný súd uznesením č. k. 15 C 258/94-394 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 35 C 164/2012, predmetom ktorého bolo konanie o povolenie obnovy konania,

- 26. februára 2015 okresný súd vydal uznesenie č. k. 15 C 258/1994-444, ktorým rozhodol o pokračovaní v namietanom konaní, keďže odpadla prekážka, pre ktorú bolo prerušené,

- 16. novembra 2015 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci samej, na ktorom bola vec riadne prejednaná, pojednávanie bolo odročené na neurčito na účel doplnenia dokazovania,

- 26. apríla 2016 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie na účel vyhotovenia identifikácie novovytvorených parciel nachádzajúcich sa na bývalých pozemnoknižných parcelách,

- 15. októbra 2016 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok a následne bol doručovaný stranám sporu na vyjadrenie,

- 21. apríla 2017 bolo nariadené pojednávanie zrušené z dôvodu nedoručenia predvolania na pojednávanie všetkým stranám sporu, okresný súd pristúpil k zisťovaniu adries a právnych nástupcov po zomrelých účastníkoch,

- 6. decembra 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na účel ďalšieho dokazovania na 26. január 2018, takto nariadené pojednávanie bolo zrušené pre práceneschopnosť zákonnej sudkyne, ďalší termín pojednávania bol nariadený na 21. marec 2018,

- 20. februára 2018 bol okresnému súdu doručený návrh žalobcu na pripustenie ďalších žalovaných do konania, nariadený termín pojednávania bol zrušený z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu žalobcu,

- 28. marca 2018 okresný súd rozhodol uznesením č. k. 15 C 258/1994-895 o pripustení žalovaného v 4. rade až v 6. rade do konania,

- 26. októbra 2018 bolo nariadené pojednávanie zrušené, nový termín pojednávania bol určený na 30. november 2018,

- 30. novembra 2018 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 18. január 2019 na účel doručenia uznesenia, ktorým okresný súd pripustil zmenu žaloby.

III.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Porušenie tohto práva vidia v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/1994 v čase po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 418/08 z 9. decembra 2009 (právoplatný 27. januára 2010), ktoré ani po uplynutí ďalších 10 rokov nie je právoplatne skončené.

10. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie už označeného práva ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného

práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa strana sporu obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

12. Táto povinnosť súdu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov *expresis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy tohto poriadku.

13. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila i v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr.

I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie, ktorého predmetom je nárok sťažovateľov na zriadenie vecného bremena za odplatu, vykazuje právnu aj istú faktickú zložitosť, na ktorú poukázal vo svojom vyjadrení k sťažnosti i predseda okresného súdu (bod 4). Faktická zložitosť veci súvisela s potrebou vykonania znaleckého dokazovania a kontrolného znaleckého dokazovania, ako aj s potrebou upresňovania okruhu žalobcov a žalovaných. Za okolnosť priamo ovplyvňujúcu faktickú zložitosť veci možno pokladať aj skutočnosť, že napadnuté konanie priamo súvisí s viacerými ďalšími konaniami vedenými okresným súdom s totožným predmetom konania. Ako uviedol predseda okresného súdu, tieto konania boli z dôvodu hospodárnosti spájané na spoločné konanie na účel vykonania znaleckého dokazovania a následne boli vylučované na samostatné konania. V tejto súvislosti však ústavný súd konštatuje, že ani zložitosť sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prietahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce alebo inými nedostatkami v činnosti súdu vrátane jeho nečinnosti (*mutatis mutandis* I.ÚS 47/96).

15. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľov ako strany sporu v procesnom postavení žalobcov. Ústavný súd z obsahu zapožičaného spisu okresného súdu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľov v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania alebo spomalením jeho priebehu. Ani predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti na takéto skutočnosti nepoukázal.

16. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov v priebehu napadnutého konania. Vzhľadom na jeho doterajšiu dĺžku (24 rokov) pritom nepovažoval za potrebné podrobne skúmať postup okresného súdu, pretože aj skutkovo či právne náročná občianskoprávna vec nesmie trvať takú dlhú dobu.

Po právoplatnosti nálezů ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 418/08 z 9. decembra 2009 sa spis okresného súdu týkajúci sa namietaného konania nachádzal na krajskom súde na účel rozhodovania o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 11. augusta 2008. Krajský súd o uplatnenom opravnom prostriedku rozhodol uznesením č. k. 2 Co 12/2009-346 z 2. júna 2011, pričom rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V tejto súvislosti možno sumarizovať, že vec sa po právoplatnosti citovaného nálezů ústavného súdu (27. január 2010) nachádzala na krajskom súde jeden rok a šesť mesiacov. Ďalšou prekážkou, ktorá bránila okresnému súdu v postupe vo veci po dobu 2 rokov a 2 mesiacov, bolo prerušenie namietaného konania do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 35 C 164/2012 (konanie o povolenie obnovy konania, pozn.). Napriek skutočnosti, že uznesenie č. k. 35 C 164/2012-126, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania, bolo vydané 13. februára 2014, o pokračovaní v namietanom konaní rozhodol okresný súd až takmer o rok neskôr, 26. februára 2015 (uznesenie č. k. 15 C 258/1994-444, pozn.) a pojednávanie nariadil s odstupom ďalších 9 mesiacov, na 16. november 2015. Toto pojednávanie bolo odročené na neurčito na účel predloženia listinných dôkazov. Po tom, čo bol okresnému súdu doručený znalecký posudok (5. október 2016), okresný súd reálne vec prejednal až na pojednávaní uskutočnenom 6. decembra 2017, čo je ďalších 14 mesiacov neefektivity okresného súdu. V rámci tohto obdobia sa okresný súd obmedzil na vydanie uznesenia o vylúčení veci na samostatné konania a zisťovanie adries strán sporu a právnych nástupcov po zomrelých účastníkoch. Následne sa síce okresný súd pokúšal nariadiť termíny pojednávania, tieto však neustále preročoval. Naposledy sa uskutočnilo pojednávanie 30. novembra 2018 (po uplynutí takmer 1 roka od posledného pojednávania), aj toto pojednávanie však bolo odročené na 18. január 2019. Namietané konanie tak nebolo ani v čase rozhodovania ústavného súdu o podanej sťažnosti právoplatne skončené.

17. Na základe uvedeného možno konštatovať, že s výnimkou obdobia troch rokov a ôsmich mesiacov, keď okresný súd nekonal z dôvodu, že mu v tom bránili zákonné dôvody (prerušenie konania, rozhodovanie krajského súdu o odvolaní), bol postup okresného súdu v zostávajúcom posudzovanom období poznačený nielen neodôvodnenou nečinnosťou, ale aj neefektívnosťou zvolených procesných úkonov. V tejto súvislosti sa

žiada poukázať na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústreďená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07). Uvedené možno konštatovať aj vo veci sťažovateľov.

18. Doterajšia dĺžka napadnutého konania presahujúca 24 rokov je v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná a sama osebe je spôsobilým dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva účastníka, resp. strany takého konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. IV. ÚS 127/08, IV. ÚS 155/09, IV. ÚS 82/2010). Uvedené platí o to viac, že o porušení základného práva sťažovateľov už raz ústavný súd nálezom rozhodol, napriek tomu v rámci ďalšieho takmer 10-ročného obdobia v priebehu tohto konania nedošlo k jeho zefektívneniu natoľko, aby smerovalo k právoplatnému skončeniu.

19. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľov, postupu okresného súdu v namietanom konaní, ktorého doterajšia celková dĺžka je z ústavného hľadiska celkom zjavne neakceptovateľná, ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo, a preto vyslovil, že označené právo sťažovateľov bolo porušené (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd podľa čl. 127 ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

21. Vychádzajúc z toho, že ústavný súd konštatoval porušenie základného práva sťažovateľov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj zo skutočnosti, že posudzované konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, bolo potrebné prikázať okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 258/1994 konať bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu). O prikázaní konať rozhodol ústavný súd opätovne a bol toho názoru, že tento príkaz vyslovený už nálezom sp. zn. I. ÚS 418/08 z 9. decembra 2009 sa pre pretrvávajúcu nečinnosť okresného súdu minul účinku a pre značný časový odstup je potrebné vysloviť ho znova. Zároveň ústavný súd dáva do pozornosti okresnému súdu, že v namietanom konaní je naďalej povinný postupovať striktne podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku (§ 470 ods. 1) vrátane využitia prostriedkov procesného útoku, procesnej obrany podľa § 149 až § 151 CSP a sudcovskej koncentrácie podľa § 153 CSP s ohľadom na § 470 ods. 2 druhú vetu CSP.

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

23. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

24. Sťažovatelia žiadali o priznanie finančného zadosťučinenia každému vo výške po 3 000 €, túto sumu však nijakým spôsobom nezdôvodnili.

25. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto

prípade prichádzalo do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. Vzhľadom na doterajšiu celkovú dĺžku konania vedeného okresným súdom (viac ako 24 rokov) a v rámci nej na aktuálne posudzované obdobie vymedzené právoplatnosťou nálezu ústavného súdu z 9. decembra 2009, v ktorom bola zistená pretrvávajúca nečinnosť okresného súdu, ale aj neefektivita a jeho nesústredenosť, berúc pritom do úvahy predmet konania, správanie sťažovateľov, no i fakt, že rozsah požadovaného finančného zadosťučinenia žiadnym spôsobom neodôvodnili, ústavný súd považoval priznanie finančného zadosťučinenia vo výške každému po 2 000 € za primerané konkrétnym okolnostiam danej veci (bod 3 výroku nálezu).

27. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia advokátkou JUDr. Ľubicou Višňovskou. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

28. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2017, ktorá bola 921 €, keďže ide o úkony právnej služby vykonané v roku 2018. Náhradu trov konania priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby – prevzatie a prípravu zastupovania a podanie sťažnosti, ktoré ústavnému súdu vyplynuli zo spisu. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2018 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) znížená o 50 % tarifnej odmeny (§ 13 ods. 2 vyhlášky) pri zastupovaní dvoch alebo viacerých sťažovateľov predstavuje sumu 76,75 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 9,21 € (§ 16

ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 85,96 € za jeden úkon uskutočnený v roku 2018. Odmena advokáta za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom tak predstavuje celkovú sumu 171,92 € za jedného sťažovateľa, t. j. za pätnástich sťažovateľov 2 578,80 € (bod 3 výroku nálezu).

29. Náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

30. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2019